

„oprogramowanie komputerowe” należące do klasy 9 zostały zgłoszone jedynie „w szczególności” dla gromadzenia i przetwarzania danych związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa. W tym zakresie zgłoszony znak towarowy może też być używany dla oprogramowania wykraczającego poza tę działalność. Ponadto z oprogramowaniem zgłaszającej pracują również inżynierowie, jak też osoby, które nie znają się na fachowej terminologii z dziedziny zarządzania przedsiębiorstwem. Dokonana przez Sąd ocena opiera się zatem w tym zakresie na fałszywej podstawie faktycznej.

Co więcej, Sąd, znów na podstawie fałszywego stanu faktycznego, zajmuje stanowisko, że element „ROI” ma wprawdzie różne znaczenie w poszczególnych językach, jednak w połączeniu ze słowem „ANALYZER” odbiorcy będą postrzegać element „ROI” jako „Return On Investment”. Argumentacja Sądu jest chybiona, ponieważ właściwy dla zgłoszonego znaku towarowego krąg odbiorców bez głębszego zastanowienia będzie postrzegać ten znak jako określenie „Instruments für die Analyse der Rentabilitätsrate von Investitionen” (instrumenty do dokonywania analizy stopnia rentowności inwestycji).

Ponadto Sąd błędnie ocenił rozpatrywane towary i usługi, stwierdzając, że istnieją podstawy odmowy rejestracji w odniesieniu do sprzętu komputerowego. Po wcześniejszym rozdzieleniu znaków oznaczenie dla tych towarów, a także dla usług należących do klas 35 i 42, zostało skutecznie zarejestrowane już wcześniej.

Wreszcie argument dotyczący wcześniejszych rejestracji w Unii Europejskiej, zwłaszcza wspólnotowych znaków towarowych, został odrzucony z takim uzasadnieniem, że znaki krajowe nie podlegają uwzględnieniu. Również tutaj miało miejsce przyjęcie za podstawę oceny fałszywego stanu faktycznego.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-542/10)

(2011/C 30/41)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: Ł. Habiak i S. La Pergola, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do pełnego wykonania dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 94 ust. 1 wymienionej dyrektywy;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2007/64 upłynął w dniu 1 listopada 2009 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 8 września 2010 r. w sprawie T-458/08 Wilfer przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 listopada 2010 r. przez Hansa-Petera Wilfera

(Sprawa C-546/10 P)

(2011/C 30/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Hans-Peter Wilfer (przedstawiciel: adwokat W. Prinz)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 8 września 2010 r. w sprawie T-458/08 w całości;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu, na mocy którego została oddalona skarga wnoszącego odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 25 lipca 2008 r. dotycząca odrzucenia zgłoszenia do rejestracji graficznego znaku towarowego przedstawiającego główkę gitary w kolorach srebrnym, szarym i brązowym.

Na poparcie swego odwołania wnoszący je podnosi cztery zarzuty.

Sąd nie uwzględnił dokumentów, które zostały przedstawione w załączeniu do skargi. Wnoszący odwołanie uważa, że stanowiły one jedynie uzupełnienie do zawartych w skardze wywodów, a więc powinny być one zostać uwzględnione.

Sąd naruszył art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94, ponieważ nie uwzględnił, że w przypadku trójwymiarowych znaków towarowych odpowiadających kształtowi towaru należy dokonać rozróżnienia na towary masowe i na towary szczególne. Towary szczególne charakteryzują się tym, że w odczuciu właściwego kręgu odbiorców odpowiadają one określonym częściom towaru, które służą właśnie do tego, by wskazywać na pochodzenia. W związku z tym nie mają zastosowania żadne szczególne wymogi dotyczące wykazania zdolności do odróżniania. W tych okolicznościach w przypadku tych części towarów wystarczy już minimum charakteru odróżniającego. Ponadto kwestia zdolności do odróżniania nie została oceniona z uwzględnieniem stwierdzeń wynikających z doświadczenia życiowego, które są znane właściwemu kręgowi odbiorców (muzykom zawodowym i hobbistom), że instrumenty strunowe, jak na przykład skrzypce takie jak Stradivarius, wyróżniają się ze względu na szczególnie kształt główki. Sąd nie uwzględnił też, że w przypadku graficznego znaku towarowego przypominającego tylko część towaru, która zwykle służy do celów odróżnienia, jak na przykład główka gitary, wystarczy już minimum charakteru odróżniającego.

Sąd naruszył określoną w art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 zasadę badania stanu faktycznego z urzędu, ponieważ w kontekście pytania, w jakim stopniu główka gitary może wskazywać na pochodzenie, nie uwzględnił stosunku reguły do wyjątku.

Sąd naruszył wreszcie zasadę równości, ponieważ nie uwzględnił, że istnieją inne wspólnotowe i krajowe znaki towarowe, które także przedstawiają główkę gitary.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 września 2010 r. w sprawie T-319/05 Konfederacja Szwajcarska przeciwko Komisji Europejskiej, inni uczestnicy postępowania: Republika Federalna Niemiec i Landkreis Waldshut, wniesione w dniu 23 listopada 2010 r. przez Konfederację Szwajcarską

(Sprawa C-547/10 P)

(2011/C 30/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Konfederacja Szwajcarska (przedstawiciel: S. Hirsbrunner, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, Landkreis Waldshut

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o:

- uchylenie wyroku z dnia 9 września 2010 r. w sprawie T-319/05 zgodnie z art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości;
- na wypadek, gdyby Trybunał uznał, że stan postępowania pozwała na wydanie orzeczenia, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej 2004/12/WE z dnia 5 grudnia 2003 r. oraz obciążenie Komisji Europejskiej zgodnie z art. 122 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem kosztami całego postępowania, w tym kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- na wypadek, gdyby zdaniem Trybunału stan postępowania nie pozwalał na wydanie orzeczenia, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z oceną prawną wyrażoną przez Trybunał oraz pozostawienie decyzji w sprawie kosztów odwołania Sądowi.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu z dnia 9 września 2010 r. w sprawie T-319/05 (zwanemu dalej „zaskarżonym wyrokiem”). Na mocy zaskarżonego wyroku została oddalona skarga wnoszącej odwołanie na decyzję Komisji 2004/12/WE z dnia 5 grudnia 2003 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) dotyczącą 213. rozporządzenia wykonawczego z dnia 15 stycznia 2003 r. w sprawie niemieckich przepisów odnoszących się do ruchu powietrznego, ustanawiającego procedury lądowań i startów przy użyciu urządzeń naprowadzających w porcie lotniczym w Zurychu (zwanego dalej „213. rozporządzeniem wykonawczym”) w brzmieniu nadanym pierwszym rozporządzeniem z dnia 1 kwietnia 2003 r. nowelizującym 213. rozporządzenie wykonawcze (dalej „sporne niemieckie środki”).